

ganes tremendes de ser al Nepal i calçar-nos les botes de plàstic, han estat molts mesos de preparació i molta la gent que ens ha donat el seu recolzament. Després d'una llarga estança a l'aeroport de Londres, en la qual hem de fer la "pirula" per poder embarcar tot el material que portem sense pagar de més i ens hem d'esperar una bona estona a l'aeroport degut a unes reparacions d'última hora en l'avió que ens havia de portar a Kathmandu (vam estar unes 4 hores esperant que uns senyors acabessin de posar cargols a l'ala de l'avió) recordem que volem amb la PIA (Pakistan Internacional Airlines), i per tant tot és possible. A més a en Xavi li han perdut la bossa de mà, ja que per motius de seguretat ens l'han fet embarcar a Barcelona, en ella portava una bona part del material necessari per realitzar l'ascensió. Des de Londres intentem fer tràmits per recuperar-la i que la portin a l'hotel on estarem a Kathmandu, però no ens fem il·lusions, serà difícil recuperar-la a temps. Van ser unes 9 hores de vol, amb escala a Dubai (Emirats Àrabs) i Karachi. No vam tenir, per sort, cap incident en la nostre curta estada al Pakistan.

El dilluns dia 17 arribem a Kathmandu, són les 17:35, hora nepalí. Kathmandu es situa dins d'una gran vall, la qual cosa li dona un clima subtropical. Des de l'avió no ens fem una idea de com és la ciutat ja que trobem molta boira (són els últims estralls del monsó, el qual dona peu a la tardor al Nepal). Són moltes les sensacions que ens produeix arribar a aquest racó de món, però la principal és la de trepitjar una terra amb molt de significat per un alpinista.

II. Som a Kathmandu

Som a Kathmandu, i ja tenim ganes de marxar, de marxar a la muntanya. Per dos motius: les ganes de veure de prop les muntanyes de l'Himalaia i per que aquesta ciutat és un caos. Tot s'ha de dir, el poble nepalí és d'allò més entranyable i la mescla que trobem a la ciutat d'hinduisme i budisme, la fa màgica... però la gent és una mica pesada... i nosaltres hem vingut a fer muntanya.

Tot el dia 18 de setembre el passem fent tràmits burocràtics i preparant el material necessari per a la nostra activitat. Estem limitats pel pes que pot portar l'avió de Lukla i això ens dona molts mals de caps a l'hora de fer la tria de material. Són moltes les coses noves per a nosaltres que ens trobem aquí, sobretot pel que fa referència a la muntanya, tot funciona molt diferent a com estem acostumats als Pirineus, als Alps o als Andes, com el fet de haver de pagar per pujar a una muntanya o haver de negociar (o fins i tot subornar) a l'anomenat oficial d'enllaç, un funcionari del ministeri de turisme del Nepal, el qual té l'hipotètic encàrrec de vetllar que l'expedició no es salti cap de les normes i els impostos als quals estan sotmeses al Nepal.

III. Volem a Lukla, l'expedició comença

El dia 19 de setembre ens aixequem a les 4:40

am, baixem al vestíbul de l'hotel tot el material, per tal de carregar-ho a la furgoneta que ens ha de portar a l'aeroport. Ens han parlat molt de l'aeroport de Lukla, un petit poble de la vall del Khumbu situat a 2.800 m i lloc de partida de moltes expedicions i treking, però la realitat supera la ficció. Es tracta d'una pista d'aterratge, d'uns 100 m de llargada i on del punt més baix al més alt d'aquesta hi ha 60 m de desnivell, per tal que l'avió pugui frenar, en aquest aeroport d'alçada l'únic consol és que aquest any l'han asfaltat. Triguem 40 minuts a fer el trajecte de Kathmandu a Lukla, a les 8:00 am ja podem dir que comencem a estar *al cor de l'Himalaia...*

Els nostres *portejadors* ja estan a Lukla, alguns ja han marxat amb part de la infraestructura. És un espectacle veure a aquesta gent com treballa (poden arribar a carregar-se més de 30 kg. al cap), alguns d'ells són sherpes, poble que habita majoritàriament a la vall del Khumbu i fora de la temporada d'expedicions són pastors que viuen a una alçada mitja de 4.000 m.

Un cop fets el preparatiu i organitzat els paquets (20 persones que fem el treking i portem un equip de *portejadors* d'un es 80 persones) iniciem la marxa. Seran necessaris nou dies de caminar, tres dels quals són de descans, per tal d'arribar al CB (Camp Base) del MP (Mera Peak), cim que ens hem proposat fer per tal d'aclimatar-nos. Els primers dies són d'aclimatació i no només a l'alçada. Som un equip humà molt nombrós i les condicions de treball dels *portejadors* són força dures.

El treking creua diversos colls de gran alçada, el Zetra La (4.500 m.) és el primer. Aquests colls ens ajuden en la nostra aclimatació a l'igual que l'ascensió al Mera Peak. Som a la vall Imkhu Khola, es tracta d'una zona molt tranquil·la sobretot si la comparem amb la veïna vall del Khumbu. Encara que no trobem les comoditats de que disposa aquesta darrera tenim la gratificant sensació d'ésser les úniques persones no autòctones que estem a la vall. Els primers dies del treking es caracteritzen per seguir el sender que va al costat del riu que domina aquesta vall, el paisatge és selvàtic, rocós e impressionant. El tercer dia el dediquem a descansar a Chhetabruk, és tracta d'una mena de refugi d'un pastor que viu a Lukla i que únicament puja quan passa un grup de treking o quan ha d'anar a pasturar els yaks. El fet d'haver pujat tan ràpidament a 4.000 m. fa que la majoria de nosaltres tinguem força mal de cap i una sensació de cansament que als Pirineus no tindríem.

Els dies continuen sent molt boirosos, això fa que no puguem gaudir tant del fantàstic paisatge que ens envolta. Al vuitè dia arribem a Thaknak. Es tracta d'un meravellós poblat proper al llac Sabal Tso, on desemboca la glacera Sabal. Serà l'últim poble de la zona, tan sols habitada a l'estiu per pastors de yaks. La gent, com a tot el país en general, és molt amable i acollidora amb els estrangers. Aprofitem aquest lloc situat a 4.100 m. per fer un dia de descans i menjar carn de yak de Thaknak.

D'aquí al CB del MP ja només ens queden dos